

mooie meisje met de witte schort en het gouden haar. Ze tilt den kleinen stakker op in haar armen, drukt hem in medelij tegen zich aan: Henkie, hèt jongetje

't Valt gelukkig mee. Hij heeft een bloedende knie, en een schram aan z'n wang, en z'n eene armpje schijnt hem nogal pijn te doen; maar bewusteloos is hij niet Wel ziet-ie erg witjes. Hij lag daar ook zoo roerloos ineengesmakt, z'n oogen gesloten; zeker door den schrik versuft.

Nu, in haar armen, kijkt hij op.

Begrijpen, wàt er eigenlijk met hem gebeurt, doet hij niet, snikkend begint-ie te huilen.

„Stil maar, hoor! stil maar!” is er opeens een zachte, lieve stem dicht bij zijn hoofd.

Die stem?

Een schok gaat door het jongetje heen Die stem? In schrik knijpt-ie z'n oogen weer dicht, stijf dicht; durft zich niet bewegen.

Zij; — ze meent, dat ze hem pijn doet.

„O, stil maar, stil maar!” sust ze zacht.

Voorzichtig was hij naar het spreekkamertje gedragen; de hoofd-juffrouw had haastig de bloedknie gewasschen, de schram gebet, het armpje bevoeld Er was niets ergs. Gelukkig maar!

Nu moest er nog een verbandje om de knie.

Bedrijvig, blij, dat 't nare geval zoo goed afliep, was ze heenge-tippeld, om wat linnen te halen.

„Blijf jij nog zoo lang bij 'em, hoor!”

De juffrouw, — het groote meisje, — bleef met het kleine jongetje alleen.

Ze zat op 'n stoel; hij stond bij haar, zacht tegen haar knie getrokken, — vreemd-bang, durfde niet opkijken.

Ze praatte tegen hem; lachte, streek hem door zijn ruige haar.

Hij zei niets; reageerde alleen door schuw z'n kopje nog dieper te buigen. Ze nam z'n hand, legde die op haar knie: z'n smoezelig

knuistje op haar glanzend-witte schort; het handje beefde

Wat 'n vreemd, wat 'n wonderlijk-verlegen jongetje was dat!

„Toe, Henk, kijk me 'es an!”

Ze tilde zijn hoofdje op. Ze zag zijn oogen strálen; leuke, donkere oogen. Vreemd! En dadelijk weer doken ze weg.

„Toe Henk, je bent toch niet bàng voor me?”

Ze trok hem op haar schoot, vleide hem tegen zich aan.

„Henk, rare jongen, ben je nu nòg bang?”

Ze voelde z'n lijfje trillen, — dacht, dat-ie pijn had; maar z'n leuke, donkere oogen stráálden: dat wàs geen pijn.

Schuw nog, als een gevangen diertje, dat toch vertrouwen krijgt en blijdschap toont, lei hij z'n hoofdje tegen haar aan; en een verheerlijkt lachje leefde om z'n kleinen mond.

Ze vond hem zoo'n leuken, lieven jongen opeens, — gek, dat ze hem nu eigenlijk voor 't eerst góed zag; — en wat lag-ie nu heerlijk vertrouwelijk tegen haar aan, scheen z'n pijn te vergeten; en z'n lieve, donkere oogen keken haar zoo vreemd-blij aan, zoo dankbaar, net of ze haar iets heel moois wilden vertellen; een schat van 'n jongen!

Maar z'n zeere knietje trilde zoo, en die venijnige schram langs zijn wang

En de-moeder-in-het-meisje kreeg zoo'n innig meelij met 'em, zoo'n teeder-heerlijk verlangen hem te koesteren, te verzorgen, te helpen.

„Mijn jongen ben je!” fluisterde ze.

En dieper boog ze zich over hem heen, haar wang tegen zijn hoofdje.

„Mijn jongen!”

Door het geel lancaster gordijn, — voor de zon bijna geheel neergelaten, — zeefde een mat gouden licht. 't Glansde over de blink-witte schort van het meisje, gloeide over haar blonde, weelderige haar, en streelde fijne schijntjes van goud en violet langs haar paarlmoeren kralen.